

Братя Грим

Спящата красавица

Живели отдавна един цар и една царица, които всеки ден си казвали:

– Ах, защо си нямаме дете!

Но дете все не им се раждало.

Веднъж царицата се къпела в реката и ето, че от водата на брега изскочила една жаба и ѝ рекла:

– Няма да мине година и желанието ти ще се сбъдне; ще родиш дъщеря.

Станало както предрекла жабата. Родила царицата момиче и то било толкова хубаво, че царят от радост не можел да си намери място и дал голяма гощавка. Поканил не само роднини, приятели и познати, а и орисниците, за да бъдат благосклонни и добри към детето.

Тринайсет орисници имало в царството му, а златните блюда, от които щели да ядат, били само дванайсет, така че една от тях трябвало да си остане у дома.

Гощавката била разкошна и шумна, а накрая орисниците дарили детето с чудните си дарове: една с добродетелност, друга с хубост, трета с богатство и тъй нататък – с всичко, каквото човек може да си пожелае на света.

След като единайсетте орисници изrekli пожеланията си, неочаквано влязла тринайсетата. Тя искала да си отмъсти за това, че не я показали, не поздравили и не погледнали никого, а викнала високо:

– Навърши ли петнайсет години, нека царската дъщеря да се убодe на вретено и да умре!

И без дума повече да каже, въртнала се и напуснала залата.

Всички се изплашили, но тогава напред излязла дванайстата орисница, която още не била пожелала нищо на детето. Тя нямала власт да отмени лошата орисия, ала можела да я смекчи и рекла:

– Но нека това не бъде смърт, а стогодишен дълбок сън да обори принцесата.

Царят от все сърце искал да предпази свидното си чедо от тази беда и заповядал да изгорят всички вретена в цялото царство.

А пожеланията на другите орисници се сбъднали и момичето станало толкова хубаво, добродетелно, приветливо и разумно, че всеки го обиквал от пръв поглед.

В деня, в който навършило петнайсет години, случило се царят и царицата да заминат и момичето останало самичко. Тръгнало на воля да обикаля из двореца, надничало във всички стаи и накрая стигнало до една стара кула. Изкачило се по тясна вита стълба и видяло една малка

врата. В ключалката имало ръждив ключ; отключило вратата и пред него се разкрила малка стая. Вътре седяла старица с хурка и вретено и предяла усърдно лен.

– Добър ден, стара майчице – казала принцесата. – Какво правиш?

– Преда – отвърнала старицата и кимнала с глава.

– Какво е това, което тъй забавно се върти и подскача? – попитало момичето, взело в ръка вретеното и се опитало да преде.

Но щом докоснало вретеното, думите на лошата орисница се събднали: момичето си уболо пръста. И в същия миг паднало на земята – оборил го дълбок сън.

Този сън обхванал целия дворец. Царят и царицата, които току-що били се завърнали и влезли в залата, веднага заспали, а заедно с тях заспала цялата придворна свита. Заспали конете в конюшните, кучетата на двора, гълъбите на покрива и мухите по стените. Дори огънят, който горял в огнището, почнал да тлее и заспал, месото, което било сложено да се пече, престанало да цвърка. Готвачът, който тъкмо замахвал да удари плесница на чирачето, защото сбъркало нещо, отпуснал ръката си и също заспал. Вятърът утихнал и по дърветата пред двореца не трепвал листец.

Около двореца лък почнал да расте жив плет от тръни, който всяка година ставал все по-висок; накрая оградил целия дворец и израснал тъй високо, че го закрил съвсем, не се виждало дори знамето на покрива.

Преданието за спящата красавица се разнесло из цялата страна и от време на време пристигали царски синове, които се мъчели да си пробият път през трънливия плет и да стигнат до двореца. Но те не успявали, защото преплетените тръни се държали здраво, като че ли имали ръце и не пропускали момците.

Минали много, много години. Един ден в тази страна пристигнал един царски син и чул някакъв старец да разказва за трънливия жив плет, зад който се издигал дворец, където преди сто години била заспала и още спяла прелестна принцеса, а заедно с нея спели царят, царицата и цялата им свита. Старецът пък бил слушал от дядо си, че и по-рано идвали мнозина царски синове и се опитвали да си пробият път през трънливия жив плет, но никой не успял.

Тогава момъкът казал:

– Аз не се страхувам, ще отида да видя спящата красавица.

Добрият старец се помъчил да го отклони от намерението му, но момъкът не го послушал.

Ала стоте години били вече изтекли и дошъл денят, в който

спящата красавица трябвало да се събуди. И когато царският син наближил живия плет, не видял тръни, а безброй прекрасни цветя; те сами се отдръпнали, направили му път да мине невредим, а зад него пак се доближили и се превърнали в трънлив плет.

Влязъл царският син и видял на двора конете и ловджийските кучета налягали и заспали на земята, а на покрива спели гълъбите, мушнало главици под крилцата си.

После влязъл в двореца, а там мухите спели по стените, готвачът в кухнята още държал ръката си така, като че ли искал да плесне чирака, а помощницата му седяла с черна кокошка в ръцете, която скубела, но не доскубала.

Продължил царският син пътя си, влязъл в залата и заварил цялата придворна свита налягала и заспала на пода, а царят и царицата спели на тронове си.

Минал през другите стаи и навсякъде било така тихо, че той чувал собственото си дишане; накрая стигнал до кулата и отворил вратата на малката стая, където спяла принцесата. А тя била тъй хубава в съня си, че той се навел и я целунал.

Щом я целунал, принцесата отворила очи, събудила се и го погледнала радостно. После слезли заедно долу и тогава се събудили и царят, и царицата, и цялата свита и почнали да се оглеждат смаяни наоколо си.

Конете в двора се изправили на нозете си и взели да се отърсват, ловджийските кучета скочили и замахали с опашки, гълъбите на покрива извадили главици изпод крилцата си, поогледали се и литнали над полето, мухите запълзели по стените, огънят в огнището лумнал с игриви пламъци и гозбите закърмили, месото пак зацвъркало и готвачът залепил такава плесница на чирака, че той се разревал, а помощницата започнала пак да скубе кокошката.

После вдигнали голяма сватба и царският син и принцесата живели щастливо чак до смъртта си.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2449>]